

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 899/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Д.Ђ. из Б.В.С., кога заступа пуномоћник Б.Б., адвокат из К., против тужене Републике Србије, коју заступа Државни јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 29/15 од 14.01.2015. године, у седници одржаној 02. децембра 2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 29/15 од 14.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди 6 П1. 26/14 од 01.09.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати 20.000,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом преиначена је првостепена пресуда и тужена је обавезана да тужиоцу за претрпљени вид нематеријалне штете исплати 20.000,00 динара са затезном каматом почев од момента првостепеног пресуђења па до исплате и да му накнади трошкове у износу 69.819,00 динара. У осталом делу (за 30.000,00 динара) првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована (дозвољена по новелираном закону - члан 403. став 1. тачка 2. ЗПП).

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а

ни битна повреда на коју се у ревизији истиче. Супротно тврдњи ревидента другостепени суд је оценио све жалбене наводе и другостепену пресуду образложио (разлози су непротивуречни) и може се са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је задобио лаку телесну повреду 22.08.2012. године у току радног времена када је као оперативни радник криминалистичке полиције учествовао у акцији хватања починилаца кривичних дела. Он је са другим полицајцима требао да спречи лица која су се кретала "на мотору" да напусте лице места и критичном приликом тужилац је изашао на земљани пут у намери да пресече кретање мотора који му је наилазио у сусрет. Подигао је службену легитимацију и издао усмену наредбу "стој полиција". У његовој близини налазили су се и остале колеге. Полицајци су на овај начин препречили земљани пут ширине пет до шест метара и очекивали су да се мотоциклиста заустави. То се није догодило, напротив, они су повећали брзину крећући се директно на тужиоца. Он је у моменту реаговао померањем тела у десну страну при чему је у левој руци и даље имао подигнуту легитимацију. Лице које је требало да стане, ретровизором мотора је закачило леву шаку тужиоца па је он задобио лаку телесну повреду. Вештачењем је утврђено да је тужилац претрпео примарни физички бол средњег интензитета (четири до пет утврђене скале бола) који је трајао до доласка - пријема у болницу. После прегледа дежурног хирурга, дијагностике и примене аналгетика интензитет бола се смањио на ниво три до четири степена утврђене скале. Тај бол је трајао два дана после чега се интензитет смањио на ниво два до три утврђене скале са трајањем у наредних недеља дана да би на крају ишчезао.

Код таквог чињеничног стања, првостепени суд сматра да тужилац нема право на накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове јер околности случаја, јачина болова и њихово трајање то неоправдава. Лака телесна повреда није изискивала привремено удаљење са рада нити је његово лечење изазвало нелагодности јер је "све прошло" без хоспитализације, имобилизације, физикалне терапије и слично. Тужилац није трпео јаке физичке болове а болови средњег интензитета трајали су само до доласка у болницу (трајали су укупно неколико сати). Усвајањем тужбеног захтева погодовала би се тежњама које нису спојиве са природом и сврхом досуђене накнаде што би било супротно члану 200. став 2. ЗОО.

Супротно, другостепени суд сматра да је тужилац повређен у процесу рада без његове кривице, да су болови средњег и лаког интензитета трајали око десет дана и да све околности случаја оправдавају досуђивање накнаде нематеријалне штете. Жалбени суд даље сматра да приликом делимичног усвајања тужбеног захтева треба имати у виду околности под којима је тужиоцу нанета телесна повреда (покушај тужиоца и његових колега да зауставе осумњичене и који су убрзавали кретање крећући се у смеру тужиоца и којом приликом је био угрожен његов физички интегритет).

Становиште жалбеног суда је правилно.

Наиме, накнада нематеријалне штете за претрпљене физичке болове по правилу се досуђује за претрпљене физичке болове јаког интензитета без обзира на дужину трајања или у њиховом одсуству претрпљене болове средњег интензитета дужег трајања.

Али у овом конкретном случају, иако су болови средњег интензитета релативно трајали краће време, а болови лаког интензитета око недељу дана, имајући у виду све околности случаја (непоштовање наредбе осумњичених, непосредна животна конкретна опасност и чињеница да је тужилац избегао контакт благовременом брзом реакцијом) оправдавају став апелационог суда да због околности случаја треба признати накнаду нематеријалне штете за овај вид.

Неосновани су ревизијски наводи којима се истиче да тужилац није тражио накнаду за претрпљени страх (за који вид штете би имао право), па се она не може вредновати кроз други вид штете (физички бол). Ови ревизијски наводи су неосновани јер баш у одсуству тражене накнаде за страх, та чињеница као посебна додатна околност може бити од значаја за досуђивање накнаде штете за овај конкретни вид штете јер заједно са претрпљеним физичким болом представља једну целину.

На основу члана 416. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**